

βρειοτέρας χώρας ἀποκαλοῦσι περιφρονητικῶς μὲ περιέργον γαστρονομικὴν παραβολήν, τηγιαστοῦν αὐγόν, ἥλιος δικαιολογῶν τὸ παλαιὸν μετεωρολογικὸν ἀπόφθεγμα « ἥλιος ἄστρος, μαῦρη ἡμέρα ».

Κατηραμένον ψυχὸς ! δὲν ναρκώνει μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα. Ἐνῶ ἡ χεὶρ γράφουσα παγώνει ἐπὶ τοῦ χάρτου, καὶ ἡ ἐξελίξις τῶν ἰδεῶν ἐνεργεῖται νοθρῶς εἰς τὸν νοῦν. Ὀλίγοι συγγραφεῖς ἢ καλλιτέχναι προτιμοῦσι τὸν χειμῶνα, μετὰ δὲ αὐτῶν ὁ ἱστορικὸς Γίββων, ὁ τραγικὸς Ἀλφιέρης καὶ ὁ μέγας δημοκρατικὸς Ματζίνης, μόνον ἐκ τῶν ἐπισημότερων ἀναφέρονται ὡς θεωροῦντες τὴν χειμερινὴν ἐποχὴν καταλληλοτέραν πρὸς διανοητικὴν ἐργασίαν. Οἱ ἄλλοι ἀπεναντίας ἐνθαίροντο τὸν χειμῶνα. Ὁ διάσημος μουσουργὸς Παίτσι-ἔλλος συνέθετε περιτετυλιγμένους μὲ θερμὰ σκεπάσματα, ὁ δὲ Ρουσσὸς ἔγραφε θερμαινόμενος εἰς τὸν ἥλιον. Ὁ Μίλτων καὶ ὁ Λεοπάρδης παρεπονοῦντο, ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα ἡ ἔμπνευσις αὐτῶν ἐσίγα. Ὁ Βολταίρος καὶ ὁ Ναπολέων ἠρέσκοντο νὰ θερμαίνωνται παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ κατὰ τὸ ἔαρ καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον. Ὁ Λεσάζ, γέρον ἤδη, ἠσθάνετο διαύγειαν πνεύματος εὐθὺς ὡς ἥλιος ἀνέτελλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐνῶ τὸ πνεῦμά του ἀπεχαινοῦτο ὅτε ἐπήρχετο τὸ νυκτερινὸν ψυχρὸν. Ἐπίσης κατ' ἐξοχὴν ἠγάπα τὸ πῦρ καὶ τὴν θερμότητα καὶ ὁ Οὐγὸς Φώσκολος, ὅστις ἔγραφεν : « Οἱ φίλοι μου γελῶσι διὰ τὴν ριγνηλότητά μου ἄλλ' ἔχω ἀνάγκην ν' ἀποδώσω εἰς τὰ μέλη μου τὴν θερμότητα, ἣν συγκεντρῶναι πᾶσαν ἐν ἐαυτῇ ἢ καρδίᾳ μου ». Ὁσσάτης καὶ οἱ δύο μεγάλοι γερμανοὶ Διδάσκαυοι τῆς ποιήσεως δὲν ἠγάπων τὸν χειμῶνα. Ὁ Σίλλερ προκειμένου ν' ἀσχοληθῆ εἰς τὴν τελευταίαν ἐπεξεργασίαν τοῦ *Ballenstätt*, περπονεῖτο διότι εἶχεν ἐπέλθει ἤδη ὁ χειμὼν καὶ ἠναγκάζετο ν' ἀναμένει πρὸς τοῦτο τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἔαρος. Ὁ δὲ Γκαίτε ἔγραφε : « Κατὰ τὰς μελαγχολικὰς ταύτας ἡμέρας ἀδυνατῶ νὰ στιχομυθῶ ».

Ποῦ εἶνε τὸ ἐξαισιον, τὸ περιψύθμον γαλανὸν χρῶμα τοῦ ἀττικοῦ μας οὐρανοῦ ; Τὸ ἀπολέσαμεν ἄρα γε διὰ παντός ; Καὶ ἡ θάλασσά μας, ἡ μάγος καὶ ἡμέρος ἑλληνικὴ θάλασσα, ἡ περιζωννούουσα μὲ γλαυκὴν σινδόνα τὰς ἀκτὰς μας, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μαστιζῆ αὐτὴ ἀγρίως διαρκῶς ἐκθρόαζουσα ναυάγια ; Καὶ ὁ ἥλιος ; καὶ ἡ *λιακάδα*, ἡ προσφιλεὴς ἀπόλαυσις τῶν ῥομῶν, ἡ *λιακάδα* τὴν ὁποῖαν ὁ ἀρχαῖος κυνικὸς φιλόσοφος προὔτιμα ἀπὸ ὅλα τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα ἦτο διατεθειμένος νὰ τοῦ δωρήσῃ ὁ Ἀλεξάνδρος, ἡ *λιακάδα* τὴν ὁποῖαν ὕμνησεν ὁ Σουρῆς, ἡ ἔμπνεουσα τὴν νωχέλειαν, τὴν ἀργολεσχίαν, τὸ *dolce far niente*, ποῦ εἶνε ; Ἐφέτος σχεδὸν διόλου δὲν τὴν εἶδομεν καὶ δὲν τὴν ἀπηλαύσαμεν καὶ σχεδὸν κοντεύομεν νὰ τὴν λησμονήσομεν.

Ω ! ὁ ἥλιος ! . . . Τώρα ἐνοῶ διὰ τί οἱ ἀρχαῖοι ἐλάτρευαν καὶ θεοποιήσαν τὸν ἥλιον καὶ διὰ τί οἱ νεώτεροι διετήρησαν ἀκαμίαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν λατρείαν τῶν προγόνων των πρὸς τὴν εὐεργετικὴν ταύτην θεότητα. Τώρα ἐνοῶ διὰ τί διαδραματίζει τὸσον μέρος εἰς τὰ δημοτικὰ ἄσματα καὶ τὰ παραμῦθια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ ἥλιος εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν φύσιν τῆς ἑλληνικῆς χώρας. Δὲν εἶνε μόνον ὁ μέγας καὶ ἀπαραμίλλος αὐτῆς ζωγράφος, δὲν εἶνε μόνον ὁ πολυτίμος αὐτῆς φωστήρ, εἶνε καὶ ὁ μέγας θερμοδότης, τὸ ζωογόνον αὐτῆς στοιχεῖον. Τὴν ἔλλειψιν του δὲν συναισθάνεται μόνον τὸ σῶμά μας, ἀλλὰ καὶ ὁ νοῦς μας. Τὸν ἐστερήθημεν μόλις ὀλίγας ἡμέρας καὶ ὄχι ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ ὅμως μᾶς φαίνεται ὅτι διερχόμεθα τὴν φρικτὴν ἀτελεύτητον νύκτα τῶν

πολικῶν χωρῶν καὶ τὸν ἐπεθυμήσαμεν τόσον πολὺ, ὥστε ὅταν μετ' ὀλίγον αἱ ἀκτίνες του ἀναλύσωσι τὰς χιόνας καὶ ὁ παγετὸς παρέλθῃ καὶ ἐπέλθῃ τὸ σφραγὸς τῆς βλαστήσεως, οὔτε ἐγὼ, οὔτε κανεὶς ἀπὸ τοῦ ἀναγνώστας μου, ὑποθέτω, θὰ σκεφθῆ νὰ περιδέσῃ μὲ κλωστήν τὸν δάκτυλον διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸ καυμὰ του.

Ὁ Χρονογράφος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐξεδόθη τὸ 10' τεῦχος τοῦ « Ἐκτενοῦς λεξικοῦ τῆς ἑλληνικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς μυθολογίας » τοῦ W. H. Roscher, περιέχον ἄρθρα ἀπὸ τοῦ *Indigitamenta* μέχρι τοῦ Ἱρις. Τούτων ἐκτενέστερα, πλήρεις μονογραφίας ἀποτελοῦντα, εἶναι τὰ *Indigitamenta* ὑπὸ R. Peter, οἱ *Inferi* ὑπὸ Steuding καὶ ἡ *Io* ὑπὸ Engelmann.

Ἐνεκα τοῦ μεγάλου φύγους ἐκλείσθη τὸ θέατρον τῆς Λυῶν, διότι τὰ μέσα τῆς θερμάνσεως αὐτοῦ ἦσαν ἀτελῆ καὶ ἀδύνατος ἦ ἐν αὐτῷ διαμονὴ ἡθοποιῶν καὶ θεατῶν.

Τὴν 15 ἰανουαρίου ὁ Κῶς ἐώρτασε τὴν εἰκοστὴν πέμπτην ἀμφιτεριῖδα τῆς διδακτορικῆς του ἀναγορεύσεως. Ἐπὶ τούτῳ δ' ἔλαβε πλῆθος ἀμετρον συγχαρητηρίων.

Ἐν Μιλάνῳ γνωστὸς ἐκδότης Σονζόνιο ἠγόρασε παρὰ τοῦ συνθέτου Μασκάνη πάντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μελοδράματος *Cavalleria Rusticana* ἀντὶ 150,000 ἰταλικῶν λιρῶν.

Ἐπὶ τῆς τετρακοσιετηριδὶ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας ὠργανίσθη ἐν Κοπεγχάγῃ διεθνὴς ἐκθεσις ἐντύπων, ἧς μετέσχον πλὴν τῆς Δανίας, ἡ Γερμανία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Βόρειος Ἀμερικὴ, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Αὐστρία.

Ἐν Λόγγον, τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ Βάγνερ, ἀναβιβάζεται προσεχῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Βορδὼ θεάτρου.

Ἡ ἑκατονταετηρις τοῦ μεγάλου αὐστριακοῦ δραματικοῦ Γριλλπάρτζερ ἐωρτάσθη καθ' ἅπασαν τὴν Αὐστρίαν καὶ Γερμανίαν. Σχεδὸν ὅλα τὰ πανεπιστήμια καὶ σχολεῖα ἐξετέλεσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην πανηγυρικὰς ἀπαγγελίας ἐξ ἔργων αὐτοῦ, πολλὰ δὲ θέατρα παρέστησαν δράματά του.

Ἐν συνελεύσει πολλῶν ἐπιστανῶν λογίων καὶ καλλιτεχνῶν τοῦ Βερολίνου ἀπεφασίσθη ὡς δι' ἐράνου ἰδρυθῆ κοινὸν μνημεῖον ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτεύουσῃ εἰς τιμὴν τῶν τριῶν μεγάλων μουσικῶν Βεεθόβεν. Μότσαρτ, καὶ Χάυδεν.

Ἐν ἀριθμῶς τῶν κατοίκων τῆς Πετροπόλεως ἀνέρχεται κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν εἰς 950,226 παρουσιάζων αὔξησιν 94,923 ἐντὸς δεκαετίας.

Αἱ πρὸς ἰδρυσιν ἀνδριάντος τοῦ Βίσμαρκ εἰσφοραὶ ἀνέρχονται μέχρι τοῦδε εἰς 913,336 μάρκας.

Τὸ ζήτημα τῆς διδασκαλίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τοῖς σχολείοις συζητεῖται πάλιν μετὰ πολλῆς ζωηρότητος ἐν Ἀγγλίᾳ. Δὲν εἶνε δὲ ὀλίγοι οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῆς διὰ τῆς διδασκαλίας ἄλλης τινὸς ζωντανῆς γλώσσης, τῆς γερμανικῆς ἢ τῆς γαλλικῆς. Ἐν ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἐπιχειρημάτων αὐτῶν εἶνε ὅτι ἐνεκα τῆς ἐν ἰσχυρῇ κλασικῇ ἐκπαίδευσίσει πολλὰ ἀγγλικά καταστήματα ἀναγκάζονται νὰ ζητῶσιν ὑπαλλήλους ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, διότι δὲν δύνανται νὰ εὗρωσιν ἀγγλοὺς γνωρίζοντας ἄλλην παρὰ τὴν μητρικὴν γλῶσσαν καὶ ὀλίγα ἀρχεστα λατινικά καὶ ἑλληνικά.